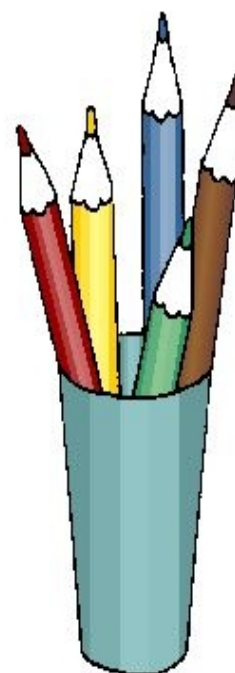
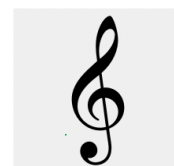
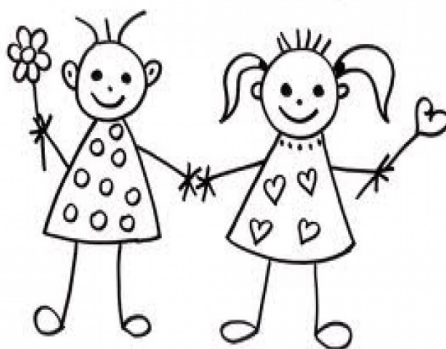

školní časopis

Časopis
pro kluky a
holky

1/2019

Ahoj holky, ahoj kluci!

Přinášíme Vám další vydání školního časopisu. Zařadili jsme do něho příspěvky jak vlastní, tak i ukázky různých prací našich spolužáků. Představíme Vám volejbal, dozvíte se něco o aikidu nebo o životním prostředí. Když se budete chtít zatoulat do jiného světa, je pro Vás připravena fantasy povídka. Můžete se podívat i do historie v příběhu Paměť a vzpomínky nebo se s námi toulat přírodou v příspěvcích našich sedmáků. V časopise také najdete pověsti z našeho okolí. Zavzpomínáme na spisovatele Pavla Čecha nebo se necháme unést napětím v Matoušově příběhu o záhadném nález. Můžete si procvičit i angličtinu. Jsou pro Vás připraveny kvízy a křížovka.

Přejeme Vám příjemnou zábavu!

Naše redakce: Nikola Heřmánková, Šarlota Valentová, Matouš Šulc, Jakub Neubauer, Silvie Rosická, Tereza Vencovská, paní uč. Pavlína Růžičková

Věnujeme se různým sportům – představujeme

VOLEJBAL

zpracoval: Jakub Neubauer, 5. ročník

Je týmový míčový sport, ve kterém se utkají dvě družstva na obdélníkovém hřišti rozpuštěném sítí. Volejbal se hraje ve 2, 3, 4 a 6 hráčích.

Hráč se snaží odehrát míč na soupeřovu polovinu tak, aby ho soupeř nezpracoval a míč se nedotkl země. Ve volejbalu se používají techniky: vrchní a spodní podání, smeč, blok, bagr, prsty a lob.

ZKUS SPOJIT

smeč	odbití spodem
prsty	odbití vrchem
blok	odbití vrchem při výskoku
bagr	obránný úder

(správné řešení: bagr -odbití spodem, blok – obranný úder, prsty– obití vrchem, smeč – odbití vrchem při výskoku)

Soutěžní volejbalové kategorie hráčů se rozdělují na : mladší přípravku, starší přípravku(9 - 11let), mladší žáky a žákyně(12 - 14 let), starší žáky a žákyně(15 – 17 let), ženy a muži(18+). Nejbližší volejbalové kluby na Vysočině jsou: Sokol Štoky, Jiskra Havlíčkův Brod, Sokol Havlíčkův Brod, TJ Jiskra Humpolec, TJ sokol Bedřichov

Volejbal vymyslel 9. února 1895 William G. Morgan z USA. Morganovým cílem bylo vytvořit bezkontaktní halový sport s minimálním rizikem zranění. Původně ho pojmenoval Mintonette, podle způsobu odehrávání míčů se sportu začalo říkat volejbal.

Volejbal se stal v roce 1964 olympijskou disciplínou.

VOLEJBAL V SEDE

Kristýna Kůtová, studentka FTVS převážně se zaměřením na sport osob se specifickými potřebami, se rozhodla založit oddíl volejbalu sedících. Vede také oddíl volejbalu mládeže v SK Kometa Praha. Volejbal v sedě je paralympijský sport. U nás měl volejbal sedících dlouhou historii, ale pak se přestal hrát, ale ona ho opět obnovila. Volejbal v sedě je určený především pro lidi, kteří nemohou stát. Může jít o lidi s amputovanými nebo se znehybněnými končetinami. Síť je níž a hráči se pohybují klouzáním.

KŘÍŽOVKA

- 1.Příjmení zakladatelky volejbalu v sedě
- 2.Obranný úder se nazývá
- 3.Hřiště je rozděleno na dvě
- 4.Útočný úder je
- 5.Na hřišti se..... dva týmy
- 6.Odbití spodem je
- 7.Volejbal vymyslel Wiliam G.
8. Kometa je sportovní.....

1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						

aikido

Aikido (合気道, Aikidó) je japonské bojové umění sebeobrany. Je založeno na myšlence neagresivity, rozvíjí fyzickou i psychickou stránku.

Název je složen ze tří japonských znaků:

合 ai harmonie

気 ki energie

道 do cesta

Aikido bylo bojové umění **samurajů**.

Samuraj

byl středověký japonský bojovník, řídili se morálním kodexem bušidó

Samurajové byli cvičeni vždy od velice útlého věku. Už v deseti letech byli posíláni na místa plná strachu, která museli mladí učedníci překonat.

Způsob boje

Kromě úderů, pák a hodů se protivníkovy akce ruší dalšími pohyby. Výuka se týká základních pohybů (tai-sabaki) a pádů (ukemi), samotných technik v postoji (tači-waza) i vkleče (suwari-waza).

Historie

Již na počátku devátého století na japonském císařském dvoře vznikly základy bojového umění.

Kořeny tohoto umění vycházejí z rodokmenové linie starého samurajského rodu Minamoto, který byl velmi významným v dějinách japonské historie.

Za jeho tvůrce a zakladatele je považován Morihei Ueshiba(Ó-sensei).

První generace evropských aikidistů z 60. a 70. let měla většinou za sebou judistickou či karatistickou minulost.

Mnozí vrcholoví judisté a karatisté se po skončení své sportovní kariéry věnují aikidu jako blízké nesoutěžní formě bojového umění, které je založeno na podobných principech a přitom nevyžaduje příliš velké svalové vypětí.

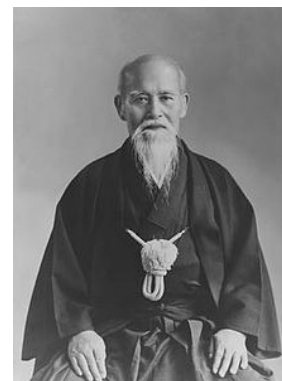
Zřejmě nejvíce se o popularizaci aikido mimo Japonsko zasloužil americký herec Steven Segal (7. dan**).

Jedním ze známých evropských šihanů* je např Christian Tissier (Francie, 7. dan**)

*nejvyšší učitel pro danou oblast jmenovaný Hombu Dojo

** mistrovský stupeň

Ó sensei Morihei Ueshiba

zakladatel aikida
narozený: 14. prosince 1883
zemřel: 26. dubna 1969
(ve věku 85 let)
národnost :Japonsko

zpracoval: Matouš Šulc, 6. ročník

Vnímáme naši historii – příspěvek do soutěže Paměť a vzpomínky

PAMĚŤ A VZPOMÍNKY ANEB SKUTEČNÝ PŘÍBĚH, KTERÝ MĚ ZAUJAL

napsala: Lucie Rosecká, 9. ročník

Právě probíhala 2.sv. válka a nikdo nevěděl, kdo kdy zaútočí.

Jen jsem si v klidu povzdechla a zahrnala chmurné myšlenky. Vstala jsem jako každé ráno o půl šesté, šla nakrmit zvířata a našeho bernardýna Sultána. Když jsem měla hotovo, bylo něco kolem půl osmé a můj manžel František už seděl v kuchyni. Šla jsem pomalým krokem a zastavila se.

Dívala jsem se na oblohu, kterou ještě pokrývala tma. To na tom nebylo divné. Divný byl všudepřítomný klid, něco jako klid před bouří. Ptáci nezpívali, děti nebyly slyšet a to samé zvířata, která nechtěla překročit ani práh od chléva. Bylo to divné, ale zároveň fascinující. Myslela jsem si, že vidím jen nějaké mračno, které se přežene. To jsem ale ještě netušila, že se stane něco strašného.

Přišla jsem do kuchyně a tam mě přivítal můj syn Josef a dcera Marie, kteří mi hodně pomáhali v domácnosti. Začala jsem dělat oběd, který se skládal z rýžového nákypu, protože peníze nebyly na rozdávání. Když jsme dojedli, myla jsem nádobí a manžel odešel do práce. Marie mi pomohla s nádobím, pak jsme šli ven. Děti běhaly po zahradě a já prášila koberec klepačkou. Poté jsem ho vzala zase zpátky do místnosti. Když jsem vyšla znovu ven, nad hlavou nám proletělo několik vojenských letadel. Byli to Němci. Nevěřila jsem tomu a šla si sednout na lavičku s domněnkou, že jen přelétávali, ale to jsem netušila, že přistávali kousek od nás na louce.

Blížil se večer a já zvolala: „Pojďte se schovat. Za chvíli je tma.“ Děti mi proběhly mezi nohama domů. Jen jsem se usmála a čekala, dokud nepřijde manžel. Seděla jsem v kuchyni, nad hlavou se mi pohupovala lampička a hodiny hlasitě tikaly. Najednou se ozvala rána a manžel vběhl do kuchyně celý udýchaný. „Co se stalo?“ vykřikla jsem vyděšeně. „Jeden kamarád z práce Pepa nám říkal, že Němci začali útočit a rabovat domy poblíž naší vesnice.“ „Já jsem viděla, jak jich pět přelétlo, ale nevěřím, že si toho.“ „To byli oni. Musíme doufat, že nepřijdou k nám.“ řekl a oddychl si. „Snad ano.“ přitakala jsem. Šla jsem mu nandat večeri, chvíli jsme si povídali a šli jsme spát.

Kolem půl druhé ráno nás probudilo silné bouchání na dveře a rozbití okna. Vyskočila jsem z postele a šla otevřít. Dovnitř vpadli rumunští vojáci. V duchu jsem si řekla: „Tak přece to byli oni, co projížděli těmi velkými auty.“ „Co chcete?“ vykřikla jsem na ně. „Jste všichni zalezlí?“ řekl jeden z nich a my pouze přikývli. „Do rána nevylezejte z baráku, my si lehneme na půdu a budeme hlídat, protože nás napadli Němci!“ řekl a já jsem v tu chvíli myslela, že je s námi konec. „Dobře. Běžte na půdu. Já vám donesu jídlo a pití.“ pronesla jsem. Oni poděkovali a odebrali se tam.

S manželem jsme doufali, že se nám Němci vyhnou. Z půdy najednou seběhli tři vojáci a řekli, že to jdou obhlédnout a nechají nám tady dva vojáky pro jistotu. Odkývali jsme jim to a šli do postele. Zanedlouho se ozvala střelba z okolí, rychlé kroky z půdy a vyběhnutí ven. Ozvaly se výkřiky a pak ticho. Manžel vstal a šel se tam podívat. Nestačil ani otevřít a Němci nám vpadli do domu. Začali na nás křičet německy, ale i česky. „Wie heißt du?“ zařval. „My jsme Křížovi. Co tady chcete?“ křikl můj manžel. „Kde máte Kinder?“ ukázal směrem do ložnice. To jsem nemohla dovolit, a tak jsem mu chytla ruku a stoupla si přede dveře. „Nikam nejdeš!“ řekla jsem a nepustila ho. On se jen nasupeně otočil a šel ke svým kamarádům. Křičeli na nás, manžela praštili, aby jim řekl vše, co ví.

Když jsme se nedali, tak nám začali škrtat sirkami před obličejí. Chtěli po nás peníze a nějaký nábytek či nádobí, ale nic si nakonec neodnesli. Odvedli nás do ložnice a zamkli.

Byli slyšet jenom zvuky rozbitého skla a následné prasknutí dveří. Otevřeli jsme si a vyběhli ven. Venku leželi mrtví vojáci. Rychle jsme se vrátili s vyděšením do peřin a zůstali jsme uvnitř až do rána. Ráno jsme vylezli ven, ale nikdo nikde nebyl. Vše bylo, jako kdyby se nic nestalo. S údivem jsme se všichni dívali kolem a radostně se objali. Děkovali jsme Bohu, že jsme to ve zdraví přežili.

Životní prostředí nám není cizí – zajímalo nás téma vody

SVĚTOVÝ DEN VODY

22.března

slaví se od roku 1993

Den vody určila Organizace spojených národů na valném shromáždění v roce 1993 na 22.březen. Na světě totiž přes miliardu lidí nemá přístup k pitné vodě a trpí jejím nedostatkem. Pro přežití lidstva je zásadní zachování zdrojů pitné vody v dobré kvalitě. Tento den se proto koná jako připomenutí významu vody a potřeby udržitelného nakládání s vodními zdroji.

KOLIK VYPOTŘEBUJEME VODY?

Největší část spotřebované vody připadá na osobní hygienu. Každý z nás jí spotřebuje na mytí asi 60 litrů, což je celá polovina celkové denní spotřeby. Např. Na umytí rukou spotřebujeme 3 litry vody, na plnou vanu 150 litrů, na sprchování kolem 60 litrů vody. Velká spotřeba vody připadá v každé domácnosti na toaletu. Jedno spláchnutí může znamenat až 10 litrů vody. Dnes je možné pořídit i ekologičtější varianty splachovače, s kterými můžeme ušetřit až polovinu vody.

Druhy vody

- atmosférické (srážkové),
- povrchové
- podpovrchové
- zvláštními druhy - přírodní léčivé, přirozeně se vyskytující stolní minerální vody a důlní vody.

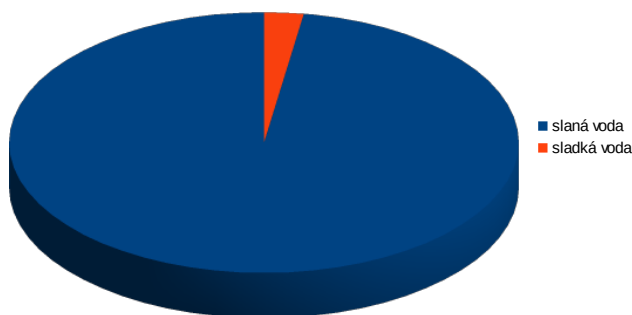
Množství sladké a slané vody na Zemi

Podle účelu se vody dělí na:

- vodu pitnou
- užitkovou
- provozní
- odpadní

slaná voda 97,50 %

sladká voda 2,50 %

Dotazník:

Odpovídalo 11 osob (6 dětí a 5 učitelů)

Správné odpovědi:

Sladká voda tvoří jen 3% celkové zásoby vody na zeměkouli.

Přibližně 71 % povrchu Země je pokryto vodou a oceány drží asi 97,5 % všech vod naší Země. Sůl se ze slané vody odstraňuje procesem odsolování. Tento proces je velmi důležitý zejména v nouzových situacích, protože pro lidi není bezpečné pít slanou vodu. Její požití totiž způsobuje silnou nevolnost.

Podle statistik spotřebuje denně jedna osoba 90 až 130 l vody, z toho 75 % na osobní hygienu. Pro čtyřčlennou rodinu je to kolem 400 l za den.

Přehled odpovědí, správné jsou označeny červeně:

Kolik procent sladké vody je na zeměkouli?	9 % - 3 lidé	1 % - 0 lidí	2,5 % - 4 lidé	5 % - 4 lidé
Kolik procent vody je na povrchu Země?	71 % - 8 lidí	86 % - 2 lidé	28 % - 0 lidí	99 % - 1 člověk
Od jakého roku se slaví světový den vody?	1994 – 1 člověk	1993 – 3 lidé	1992 – 5 lidí	1995 – 2 lidé
Myslíte, že se dá slaná voda přeměnit ve sladkou?	ANO – 9 lidí	NE – 0 lidí	NEVÍM – 1 člověk	jen sladká ve slanou – 1 člověk
Kolik si myslíte, že 1 člověk spotřebuje vody za 1 den?	90 – 130 l 2 lidé	50 – 75 l 6 lidí	90 – 100 l 2 lidé	173 – 200 l 1 člověk

Zpracovala: Nikola Heřmánková a Šarlota Valentová, 6. ročník

Životní prostředí a my

autorka: Kristýna Velichová, 8. ročník

Životní prostředí se stává v dnešní době hlavním tématem problémů. Všichni dělají, jak moc chtějí pomoci životnímu prostředí, bohužel zatím mnoho lidí s tím nic moc nedělá.

Sdílí na sociálních sítích videa, na kterých jsou pitvy ptáků, kteří celý život jedí jenom plasty nebo zvířata svíjející se v bolestech, protože jim pytláci ořezali rohy nebo kly. Videá, kde jsou na záběrech oceány poškozené plasty, tající ledovce nebo vykáčené lesy. Sdílení těchto videí ale moc nepomůže. Je sice hezké, že se aspoň takto snaží lidé otevřít ostatním lidem oči. Kdyby člověk chtěl opravdu něco zásadně změnit, musel by dělat mnoho věcí jinak. Je to složité a dlouhé téma.

Tak pojďme začít třeba s takovou maličkostí. Na nákup si vezměte nějakou svou tašku, nebo si kupte papírovou. Zkuste si dát pečivo do papírových pytlíků, anebo použijte vlastní hrneček, až si půjdete natočit kávu. Není to tak těžké, že? Přemýšleli jste někdy nad tím, že byste přestali používat plasty? V České republice se otevírá více a více obchodů, do kterých můžete chodit s vlastními nádobami na jídlo a pití. Měli jste někdy chuť se jít do takového obchodu podívat?

Nedávno se řešilo téma, že bychom mohli posílat veškeré plasty a přebytečné odpadky na Měsíc nebo jinou planetu. Přijde vám to jako správné řešení? Neohrozí to náš život? Nezničí plasty vesmír? Chcete zbytečně riskovat, že zahubíme jakékoliv jiné tvory ve vesmíru? Co když dojde na Měsíci místo? Není to riskantní? Myslím si, že toto opravdu není správné řešení.

Nemůžeme najednou rapidně změnit veškeré dění na planetě. Zkuste se zaměřit na maličkosti. Nechme vědce zkoumat např. rozpustné plasty apod. Pojďme změnit naše jednání krůček po krůčku my. Pár tipů jak zlepšit životní prostředí jsem vám už dala, teď je to na vás.

FANTASY POVÍDKA FANTASY POVÍDKA FANTASY POVÍDKA

autorka: Tereza Vencovská, 7. ročník

„To je hrozné, pořád hrajeme jenom vybíjenou.“ Povzdechla si Linda Procházková, když se spolužáky vstoupila do školní tělocvičny. Linda tu hru nenáviděla, protože vždycky schytala ránu míčem.

Po rozsvícení se žáci rozdělili do dvou týmů a hra začala. Linda měla v poli co dělat. Dvakrát se letícímu míči vyhnula, ale když na ni letěl míč po třetí, stalo se něco divného. Linda chtěla před míčem uhnout, jenže nebyla schopná pohybu, protože se jí nohy přilepily k podlaze. Sledovala míč, který se k ní rychle blížil. Linda nedokázala od míče odtrhnout oči. Připadalo jí, že je v nějaké hypnóze. Lindě se zamotala hlava a vzápětí upadla na podlahu. Víčka jí klesla a na chvíli ztratila vědomí.

Když přišla zase k sobě, trvalo jí dobu, než se rozvzpomněla, co se stalo. Ničemu nerozuměla. Pomalu se posadila a porozhlédla se. Ale co to? Místo, na kterém Linda byla, rozhodně nevypadalo jako školní tělocvična. Široko daleko viděla pouze prašné pláně a nad hlavou měla purpurové nebe. Zmatená Linda sice měla strach z neznámého místa, ale zvědavost byla silnější.

Odhodlala se, že vyrazí na průzkum. Zvedla se a udělala několik krůčků vpřed. Upírala pohled do země, jestli třeba nenajde nějaké známky života. Ale nikde nic.

Linda hodiny bezhlavě bloudila po pláních, když najednou ucítila zezadu na rameni něčí dotek. Otočila se a spatřila člověka. Ten záhadný člověk vypadal o trochu mladší než Linda. Zkoumavě si dívku prohlížel.

„To jsem blázen. Co tu děláš?“ zeptal se Lindy. „To bych taky ráda věděla. Z čista jasna jsem se objevila tady,“ vysvětlila mu Linda. „Tak to jsi určitě z planety Země,“ vyhrkl člověk a vzápětí dodal: „Já se jmenuji Lapis a jsem z planety Modrá růže.“ „Modrá růže?“ Zopakovala Linda užasle. „O takové planetě jsem nikdy neslyšela.“ Lapis se usmál. „To protože se naši předci postarali, aby se lidé ze Země o Modré růži nikdy znovu nedozvěděli,“ poučil Lindu. „Jak to myslíš -znovu? Oni dříve lidé o Růži věděli?“ zeptala se Linda. Lapis přikývl. „Je to starý příběh...“ Chtěl to Lindě vyprávět, ale došlo mu, že je nejvyšší čas vrátit se do vesnice. „Musíme jít, brzy se setmí,“ řekl. „A kam chceš jít?“ „Přece do naší vesnice,“ odpověděl. „Dostaneš tam něco k jídlu. Vidím na tobě, že jsi hladová.“ Linda se chtěla zeptat, co je to za vesnici, ale nakonec tu otázku spolkla.

Lapis Lindu vedl pouští a při cestě se Linda dozvěděla, že jeho jméno znamená v překladu kámen. Lapis najednou zvolal: „Vítej v naší vesnici.“ Ale já ji nikde nevidím,“ odvětila Linda. „Protože je skrytá před čarodějem Zlounem,“ vysvětlil jí. „Kdo je to?“ „Řeknu ti to později.“ „Teď jdi trochu na stranu a sleduj, jak provedu kouzlo, díky kterému my dva vesnici uvidíme.“ Lapis pomalu pohyboval rukama a přitom něco šeptal. Před ním se začala objevovat vesnice. Už ji viděla i Linda. Dokonce slyšela hlasy lidí. „Tak pojď!“ zavolal na ni Lapis a vykročil k vesnici. Linda ho následovala.

Nevěřila tomu, co vidí. Všude kolem ní byli lidé. Seděli před svými domy a zdravili Lindu kývnutím hlavy. Všude bylo slyšet výskání dětí a rozhovory dospělých. Odněkud se linula vůně právě upečeného chleba.

„Dovedu tě k našemu panovníkovi.“ Lapis musel křičet, aby ho Linda v tom ruchu vůbec slyšela. Následně Lindu vybídl, aby ho následovala. Linda opatrně kličkovala v obrovském houfu lidí. Občas Lapis ztratila z dohledu, ale nakonec oba došli k červenému zámku. Kolem zámku se rozkládalo veliké dlážděné nádvoří. Nejvíce Lindu zaujal samotný zámek. Byla to stavba se třemi věžemi a vysokými okny zdobená nádhernými sochami. Do zámku se vcházelo bránou natřenou na černo. „Je to tady nádherné.“ Linda vydechla úžasem.

Lapis zaklepal na bránu a ta se vzápětí sama otevřela. Linda nahlédla do dveří a spatřila dlouhou chodbu pokrytou červeným kobercem. Na její konec nedohlédla, neboť se chodba stáčela doprava. Lapis vešel dovnitř. Linda na chvíli váhala, ale pak přeci jen vstoupila.

Lapis ji vedl snad nekonečnou chodbou. Až po několika minutách se ocitli v sále, v němž seděl na trůnu muž s korunou na hlavě, panovník Modré růže. Linda ho zdvořile pozdravila. Lapis poté panovníkovi vyličil, jak se tu Linda objevila. Panovník ho zamyšleně poslouchal.

Když Lapis domluvil, panovník se obrátil na Lindu. „Musela ses sem dostat portálem. Nevím, jak je to možné, dnes nebyl úplněk. Musíš se vrátit na Zem, ale to bude možné až za dva týdny, protože jen při úplňku je cestování portálem naprosto bezpečné. Takže tady budu muset dva týdny zůstat, pomyslela si Linda. Nevěděla, co si o tom má myslet. Představa dvou týdnů strávených na cizí planetě v ní vyvolala strach. Může opravdu důvěřovat těm cizím lidem? Můžeš bydlet v mém zámku. Nabídl Lindě panovník. Linda to s radostí přijala.

Později toho dne, když už se blížil večer, se Linda připravovala na hostinu, na níž byla od krále pozvána. Lindu potěšilo, že se může zúčastnit královské hostiny. Zrovna si pobrukovala melodii, kterou se naučila od maminky, když se ozvala příšerná rána a vzápětí křik obyvatel Modré růže. Linda doběhla k nejbližšímu oknu, ale venku byla tma, takže netušila, co se děje. Vzápětí vtrhl do pokoje Lapis. Sotva popadal dech. „Zloun našel naši vesnici!“ vykřikl a v očích měl strach. „Lindo musíš zůstat tady!“ Sotva to dořekl, odešel. Vzápětí se venku strhla bitka. Vesničané se chopili zbraní a už si to mířili na čaroděje. Zloun se samozřejmě bránil, ale brzy mu došly síly a s výhrůzkami pomsty odešel. Poté vesničané svou výhru pořádně oslavili. Tančilo se, zpívalo a všichni volali slávu bojovníkům, kteří před chvílí vesnici zachránili. Nikdo ale stále netušil, jak mohl Zloun vesnici najít.

Dva týdny uběhly jako voda v potoce a nastal čas, aby se Linda vrátila na Zem. Při úplňku se lidé seběhli k teleportu, který vypadal jako studna. Linda pocítila smutek, protože jí bylo líto, že musí Modrou růži opustit. „Stačí, abys skočila do studny a ocitneš se zpátky na Zemi“ vysvětlil jí Lapis. Linda si stoupla na okraj studny a právě se chystala skočit, když ji Lapis zadržel. „Počkej, něco pro tebe mám!“ řekl a vzápětí jí podal náramek vykládaný brilianty a stříbrem. Linda si radostně připnula náramek na ruku, se všemi se rozloučila a skočila.

Otevřela oči a najednou zjistila, že se znovu ocitla ve školní tělocvičně. Její spolužáci stále hráli vybíjenou. Lindu náhle napadlo, že dva týdny na Modré růži byly pouze sen. Už se s tou myšlenkou smířovala, když si všimla náramku, který měla na ruce. Bez pochyb byl od Lapse. Lámala si tedy hlavu, jak to bylo. Ani o mnoho let později pro to nenašla logické vysvětlení.

MÁME RÁDI PŘÍRODU

Líčení: Procházka lesem

autorka: Tereza Vencovská, 7. ročník

Kousek za obcí Lípa byl před mnoha lety vysazen les. Na první pohled působí obyčejně, ale to je lež. Abych potvrdila pravdivost svých slov, dnes vám ten les popíšu.

Vcházím do lesa. První čeho si všimnu, je potok ubíhající ke splavu. Voda zde hlasitě hučí a poskakuje kolem kamenů. V celém lese je příjemný chládek a klid. Vydávám se po úzké pěšině vedoucí po směru toku potoka. Potok mám nyní poprvé ruce a nalevo ode mne je náhon do mlýna. Kráčím po pěšině, slyším jak mi pod nohama praskají větve. Občas mezi stromy prosvítne slunce, jenž mě svými paprsky polechtá na tváři. Cítím vůni jehličí, která k lesu neodmyslitelně patří.

Některé stromy mají zářivě zelené jehličí, pár stromů je i listnatých. Vždy na podzim vytvoří jejich listí úžasnou směsici barev. Pokračuji po pěšině a mezitím si pohrávám s myšlenkou, že tenhle les má svůj vlastní čas, který je pro nás lidi často nepochopitelný. Zavřu oči a vnímám pestrou škálu zvuků a vůní. Dlouhým pohledem se s lesem rozloučím.

Dnes už musím jít, ale vím, že tu nejsem naposledy. Tenhle les je opravdu magický, a proto se sem budu vždy ráda vracet.

Ličení: Mé oblíbené místo

autorka: Karolína Havelková, 7. ročník

Mé oblíbené místo je les, který se nachází kousek za naší obcí Lípou.

Ráda se procházím tímto nádherným lesem. Sluneční paprsky probleskují přes mohutné majestátně stojící jehličnaté stromy. Když si pořádně prohlédnu větvičky stromů, uvidím pavučinku s rosou, jak se třpytí na slunci. Slyším cvrlikání ptáků a napadá mě, co si asi mezi sebou povídají o nových věcech, které viděli, když létali nad pasekami, loukami a městy. Procházím se již vyšlapanou cestou. Říkám si, kolik lidí už tu šlo přede mnou. Mohli se tu kdysi procházet kováři, obchodníci, děti nebo i král. Když z ní sejdu, cítím pod sebou měkoučký mech. Je to jako chodit po lehounké peřince. Jdu dál a vidím malinké stromky. Připadají mi jako děti těch mohutných stromů, které se tyčí do neuvěřitelných výšek. V dáli zahlédnu srnku, asi se taky kochá tou nádherou. Jen tam tak stojí, ale když mě zahlédne, uteče. Vítr mě jemně hladí po tvářích.

Když vycházím z lesa, je mi tak nějak smutno. Tady na tomto místě vždy přijdu na jiné myšlenky. Pro někoho je to obyčejný les, ale pro mě je to pohádkové místo plné zázraků.

Ličení: Čertovy skály

autorka: Anežka Smolíková, 7. ročník

Mé oblíbené místo se nachází na Moravě v rodné vesnici mého tatínka, přesněji na začátku vesnice. Tato vesnice se jmenuje Lidečko (je o něm i písnička) a oblíbené místo Čertovy skály.

Při cestě lesem, kterým vede úzká pěšinka pod skály, mě obklopují známé pocity a vůně. Slyším šumění lesa a mám takový pocit, jakoby mě zde zase vítal. Cvrlikání kosů je jako písnička. Les je nejhezčí časně zrána. Sluneční paprsky mě hladí po tváři, odrážejí se od kapiček rosy. Ty vypadají na slunečním svitu jako tisíce malých perliček. Čertovy skály „střeží“ moji oblíbenou a milovanou obec Lidečko, na kterou se mi váže spousta krásných vzpomínek a chvil. Když vylezeme na vrcholky skal a rozhledneme se, spatříme Lidečko a jeho široké okolí. Na druhé straně se rozprostírají hluboké smíšené lesy. V lesích žije spousta živočichů, od malinkých broučků po statné jeleny. Na podzim se zde potuloval i medvěd.

Čertovy skály jsem se svým dědou navštěvovala od raného dětství. Vždy mě strašil, že zde žijí čerti. Patří k nim i pověst, jak byly stvořeny. Možná i díky tomu jsem si je zamilovala. Můžu říct, že mi vždy připadaly jako vystřižené z pohádky.

Pohádkové bytosti v pověstech

Vodník – kdo to je?

Vodník je vodní démon ze slovanského folklóru. Obývá řeky, potoky, jezera i rybníky.

Představy o vodníkovi jsou u Slovanů v základě podobné. Mívá podobu malého mužíka, dospělého muže či starce. Často mívá zelené vlasy i vousy. Je hezky oblečený do zeleného či červeného fraku a ze šosu mu kape voda.

Obývá vodní hlubiny, nejčastěji v blízkosti mlýnů, kde má svůj dům. Je aktivní především v noci, kdy na hladině tleská, hází sebou jako ryba nebo si na mlýnském kole rozčesává vlasy.

Ve vodě je velmi mocný, zatímco na suchu zpravidla slabý. Lidem převážně škodí. Naopak lidumilný vodník rybářům nahání ryby do sítí. V lidové a populární kultuře se později stal spíše komickou postavou.

Zpracoval: Jakub Neubauer

Místní pověsti

O lipském rybníku

Kdysi dávno prala u lipského rybníka prádlo mladá panímáma. Práce jí nešla moc dobře od ruky, protože se jí pod nohama pletla velká žába a v práci jí překážela. Panímáma už toho měla dost a řekla : „Jdi pryč potvoro, až budeš mít dítě, půjdu ti za kmotru.“ Žába tedy odešla.

Za nějakou dobu přišel za hospodyni zelený vodník a říká : „Moje žena mě za Vámi posílá, protože jste jí slíbila, že jí půjдете za kmotru. Panímáma moc nechtěla, ale slib je slib a musela ho dodržet. Oblékla se a šla. Vodník jí dovedl k lipskému rybníku. U rybníka vyslovil podivné kouzlo, hladina vody se před nimi otevřela a oni vstoupili dál.

Vevnitř byla vodníková žena, která byla předtím proměněna v žábu. Vodník na chvíli odešel a zůstala tam jen vodníková žena s panímámou. Panímáma si prohlížela hrnečky, které měly vodníkovi na dušičky a zrovna jeden otevřela. Vyletěla z něj jedna šťastná dušička. Vodníková žena řekla: „Až přijde můj manžel, ten se bude zlobit.“ Panímáma zatím uklízela, už měla smetí celou hromádku.

Za chvíli přišel za hospodyni vodník a chtěl ji vyprovodit domů. Panímáma byla celá šťastná, že se může vrátit. „Za to, že jste nám tady tak hezky poklidila, dám Vám nějakou odměnu,“ řekl vodník. Smetl smetí panímámě do zástěry a vyšli spolu ke břehu rybníka. Tam se oba rozloučili a panímáma se vydala na cestu domů. Otevřela sukni a smetí vysypala ven na cestičku. Doma, když zástěru skládala do skříně, všimla si, že na ní je plno zlatých peněz. Rozběhla se tedy k rybníku, hledala další peníze, jenže ty tam už nebyly, protože je rozfoukal vítr.

převyprávěla: Nikola Heřmánková, 6. ročník

Další pověsti z našeho kraje

O ohnivém sudu

Mezi Lípou a Petrkovem vede pěšina, kudy se dostaneme z jedné vsi do druhé. Jeden hospodář mířil do Petrкова po této cestičce. Byla teplá letní noc, nebe plné hvězd a kolem vládl klid a mír.

Náhle se za mužem vynořil přízrak, ohnivý sud! Plameny z něj šlehalý na metry daleko a jiskry odletovaly do okolí. Div, že nic nepodpálily. Hospodář se lekl a s výkřikem se rozběhl směrem k Petrkovu. Občas se otočil, ale sud pořád za ním.

Strachy a únavou polomrtvý doběhl muž k prvním stavením v Petrkově. Tam se teprve zastavil a otočil. Sud udělal totéž a pomalu se začal vzdalovat směrem k Lípě, odkud přišel, jakoby se mu do Petrкова nechtělo.

Hospodář tuto hrůzu odstonal a říká se, že sud straší pocestné mezi oběma vesnicemi dodnes.

Melicharovo březí

Pokud půjdeme od Petrкова do Lípy, narazíme na skupinu bříz, malý hájek. Těmto místům se říká Melicharovo Březí a pověst praví, že zde straší. Po nocích tam bývá vídán naříkající bezhlavý člověk. O tom jak se tam dostal vypráví následující příběh:

Dva kamarádi, jeden z Lípy a druhý ze Svatého Kříže se vsadili, který z nich doběhne dříve k břízám, jenž se nacházejí přibližně uprostřed mezi jejich vesnicemi. Po urputném závodě zvítězil chlapec z Lípy. Když hoch ze Svatého Kříže doběhl na místo, našel kamaráda mrtvého. Ležel na zemi v trávě, pod stromy. V kaluži krve a bez hlavy.

Nikdy se nezjistilo, co se tehdy vlastně stalo, ale duch mladíka v těch místech straší dodnes a nikdo neví, jak ho osvobodit, aby konečně našel pokoj.

zapsal: Jakub Neubauer, 5. ročník

Rozhovor s Pavlem Čechem

Pavel Čech

18. března 2019 žáci 6. třídy vyjeli na exkurzi do havlíčkobrodské knihovny za spisovatelem a ilustrátorem Pavlem Čechem.

Naše redakce školního časopisu se rozhodla využít příležitosti s panem Čechem pohovořit...

1) Co Vás vedlo k tomu, abyste se stal spisovatelem? Byl jsem 15 let hasič a ve volném čase jsem si maloval. Malování mě začalo docela bavit a díky tomu jsem chodil na kroužek malování.

2) Chtěl jste se stát spisovatelem už na základní škole nebo jste se chtěl stát něčím jiným? Hodně jsem si jako malý hrál na indiány a bavilo mě sbírat brouky... Když už jsem byl o trochu větší, tak jsem si s kamarády psal komiksy..

3) Máte nějakou inspiraci pro psaní a malování? Když slyším příběh, tak si v hlavě promítám, jak bych ho měl zakombinovat do toho svého... navíc jsem si vyráběl svoje vlastní knihy už na základní škole a ani mi to nepřišlo divné.

4) Jakou knihu jste napsal jako první? Jako první jsem napsal knihu o Ruddym, což byl závodník na koloběžce. Má druhá knížka byla O čertovi.

5) Jak jste prožíval své dětství a jak se Vám dařilo ve škole? Na základce jsem měl moc rád češtinu, přírodopis. Prožíval jsem dětství docela pěkně.. měl jsem pěkné dětství :)

6) Máte sourozence? Nemám, ale mám docela šikovného bratrance, mého dobrého kamaráda. A teď mám dva syny - 14letého a 17letého.

7) Jaký literární žánr byl v dětství Váš oblíbený? Měl jsem velmi rád Jaroslava Foglara a Jacka Londona.

8) Pracujete na nějakém díle? Je to nejspíš divné, ale mám rozepsané 2 knížky, a to O rychlé veverce a O malířovi..

9) Jaké máte záliby? Jezdím na indiánské tábory, kde pobývám s kamarády.

10) Čtete nějakou knihu? Čtu knihu o indiánech kmene Komančů.

11) Kde jste bydlel jako malý? Bydlel jsem na okraji Brna a chodil jsem tam do přírody.

12) Díváte se často na televizi? Jako malý si pamatuji, že jsem sledoval Vinnetoua, ale teď už moc ne.

13) Jak dlouho píšete průměrně jednu knihu? Vzpomínám si, že jsem nejdéle psal jednu knihu 2 roky, ale jinak mi to trvá asi tak jeden nebo půl roku.

Děkujeme za rozhovor!!!

zpracovala: Silvie Rosická, 6. ročník

Příspěvek naší 5. třídy

Výroba rámečku s těstovinami

Potřebujeme: 2 ks kartonu, nůž, Herkules, těstoviny (rýže, mašličky, kolínka, trubky, špagety, vrtule) a luskoviny (fazole, čočka, jáhly, bulgur), pastelky/fixy na ozdobení rámečku

Postup: Nejprve si vezmeme jeden karton a na každé straně si vyměříme dva centimetry a prostředek nožem vyřízneme na tvrdé podložce. Vezmeme druhý karton a přilepíme ho pod vyříznutý karton. Dále si vezmeme barevné fixy nebo pastelky a libovolně ozdobíme rámeček. Na závěr si vezmeme jakékoliv těstoviny nebo luskoviny a Herkulesem je přilepíme do vykrojeného vnitřku kartonu. Těstoviny a luskoviny do rámečku skládáme a prostřídáváme tak, jak se nám zlíbí.

Školní akademie očima devátáků

V neděli 12. května proběhla v sokolovně naše poslední školní akademie. Bylo to zrovna na Den matek. Přípravy u nás začaly už v půlce 9. ročníku. Práci nám okořenily přijímačky, kvůli kterým jsme neměli moc času vystoupení nacvičovat. Často jsme si říkali, že to nezvládneme, ale rozhodně jsme nehodlali hodit flintu do žita. „Makali jsme“ až do konce a když přišel náš čas, ukázali jsme, co v nás je.

Před námi vystupovalo mnoho dětí se skvělými scénkami, písničkami. Jejich nacvičování jim zabralo spoustu času. Podle nás se akademie velmi povedla a z reakce obecnstva jsme cítili nadšení. My jsme byli jedině rádi, že jsme všechno stihli a všechno se podařilo. Zlatou odměnou byly řízky, které nám paní ředitelka slíbila za pomoc a ochotu při přípravě a úklidu sokolovny.

Školní vtípky:

Přijde Pepíček Novotný ze školy a tatínek se ho ptá: „Copak jste dělali dnes ve škole?“ „Psali jsme písemku.“ „A kolik otázek jsi věděl?“ „Dvě.“ „A které?“ „Jméno a příjmení.“

Baví se dvě kamarádky. „Chtěla jsem se vzdělávat, ale naši mi nechtěli koupit učební pomůcku.“ „A co jsi chtěla studovat?“ „Autoškolu.“

Záhadné příběhy

Démon

autor: Matouš Šulc, 6. ročník

Jednoho letního dne se James vydal s detektorem kovu na pole. Doufal, že najde něco, co by mohl prodat. Po čtyřech hodinách zdánlivě nekonečného hledání se detektor roztrásl a začal pípat.

James z batohu vytáhl vojenskou skládací lopatku a po šestém kopnutí se lopatka o něco zasekla.

James s ní trhl a z hlíny vytáhl kromě lopatky i šedou lebku. Vzal jí do ruky a potěžkal ji. Bylo to železo, hodně zvláštní železo. James se zatvářil nevrle. „Jenom nějaký křáp, to asi nikde neprodám“ a odhodil lebku pryč.

Noc byla teplá a suchá. James nemohl usnout, stále se převaloval v posteli. Přemýšlel o té lebce, kterou odpoledne našel. Předtím si toho asi nevšiml, ale teď jak o tom přemýšlel, bylo něco na lebce určitě špatně a nemělo by to tak být. Ráno při snídani si uvařil kávu. Když se jí chtěl napít, uviděl, že pěna má tvar lebky. „Zase ta lebka, musím na ní přestat myslet,“ řekl si sám sobě a vypil kafe. Ráno cestou do práce upadl a s nadáváním se zase zvedl. Jak se tak zvedal, všiml si, že jeho tričko je vlhké a motá se mu hlava. Poté znovu upadl a omdlel. Začala se mu v mysli zjevovat stále ta lebka.

Když se v nemocnici probal, zjistil, že je velmi zesláblý „ÁÁÁÁÁÁÁ,“ vykřikl, protože se mu svět před očima zatočil. Ucítil temnotu a strach, jeho tělo se proměnilo na ocelovou, šedou lebku. Doktor otevřel dveře. Jeho zrak sjel k ocelové lebce ležící na lůžku. Všiml si i další zvláštnosti, pacient tu totiž nebyl a kamery nic nezaznamenaly. Doktor vzal lebku do ruky a stalo se s ním to, co s Jamesem.

V roce 1976 vyslala sonda Viking k Zemi tři sta tisíc snímků, mezi nimiž vzbudil velikou pozornost záběr číslo 35A72. Snímek zachytil plastickou lidskou tvář, podobnou posmrtné masce muže.

Green Earth

Quiz made by Tereza Křížanovská a Adéla Prchalová

1. How long does it take for a glass bottle to decompose?

- a) 35 000 years
- b) 40 000 years
- c) 10 years

2. How many percent of plastic bags are recycled?

- a) 98%
- b) 101%
- c) 1%

3. In which country are all the newspapers printed on 100% recycled paper?

- a) United Kingdom
- b) Czech republic
- c) Africa

4. How many kilograms of paper does an average North American use per year?

- a) 248kg
- b) 318kg
- c) 5kg

5. How many litres of water does average person in the Czech republic use per day?

- a) 107 litres
- b) 398 litres
- c) 105 litres

6. How long does it take for a plastic bottle to decompose ?

- a) Over 500 years
- b) between 200-400 years
- c) 222,4 years

Dictionary:
decompose – rozložit se
use – použít
print – tisk, tisknout
average - průměrně

Answers: 1 b
2 a
3 a
4 b
5 c
6 a

**Přejeme Vám krásné prázdniny
se spoustou sluníčka a koupání!**

Vaše redakce

